ण्यन्ते—वङ्ग्यमानः इति । [1]वङ्गः । वङ्गुरिः-भूषणभेदः । वङ्गितः ।

(1533) "वघि गत्याक्षेपे" (I-भ्वादिः-110. सक. सेट्. आत्म.)

"आक्षेपो-निन्दा, गतौ गमनारम्भे चेति स्वामी" इति मा. धा. वृत्तिः ।
'गत्याक्षेपो वेगगतिः गमनारम्भो वा' इति क्षीरस्वामी ।
वङ्घकः-ङ्घिका, वङ्घकः-ङ्घिका, विवङ्घिषकः-षिका, वावङ्घकः-ङ्घिका ;
वङ्घिता-त्री, वङ्घयिता-त्री, विवङ्घिषिता-त्री, वावङ्घिता-त्री ;
इत्यादिकानि रूपाणि सर्वाण्यपि भौवादिककङ्कतिवत् (140) बोध्यानि ।
शानचि-[A]वङ्घमानः इति ज्ञेयम् ।

(1534) "वच परिभाषणे" (II-अदादिः-1063. सक. अनिट्. पर.)

'वक्तीति भाषणे वा णौ वाचयेत् वचतीति वा ।' (श्लो. 51) इति देवः ।
'—भाषणे' इति क्षीरस्वामि-मैत्रेय-चन्द्र-शाकटायन-हेमचन्द्रादयः ।
'पारायणिकैर्नाधीतोऽयम्' इति तरङ्गिण्यामुक्तम् ।
वाचकः-चिका, वाचकः-चिका, विवक्षकः-क्षिका, वावचकः-चिका ;
वक्ता-वक्त्री, वाचयिता-त्री, विवक्षिता-त्री, वावचिता-त्री ;
वचन्-ती, वाचयन्-न्ती, विवक्षन्-न्ती ; —
वक्ष्यन्-न्ती-ती, वाचयिष्यन्-न्ती-ती, विवक्षिष्यन्-न्ती-ती ; —
— वाचयमानः, वाचयिष्यमाणः, विवक्षमाणः, विवक्षिष्यमाणः ; —
इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि आदादिकब्रूञ्धातुवत् (1132) ज्ञेयानि ।

(1535) "वच परिभाषणे"

(X-चुरादिः-1843. सक. सेट्. उभ.) [अ]

'—सन्देशने च' इति कातन्त्र-हेरम्बादयः । [आधृषीयः ।

---

1. वङ्गतीति वङ्गः=जनपदः । 'हलश्च' (3-3-121) इति संज्ञायामधिकरणे घञ्प्रत्यये रूपमेवम् ।

A. 'प्रवङ्घमानस्य च तस्य सत्वरं विमङ्घनस्याधिकराचितात्मनः ।' धा. का. 1-16

[अ] णिजभावपक्षे शतरि वचन् इत्यस्य प्रयोगो दृश्यते (धा. का. 3-52)।
'—भाषणे' इति क्षीरस्वामिमैत्रेयादयः । "पचि वचिम्' (7-2-10· व्याघ्रभूतिकारिका) इति पाठादनिट्त्वम् । 'पारायणिकैः धातुरयं नाधीयते' इति मा. धा. वृत्तिः ।